

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **F. P.**, zastoupeného Mgr. Lubošem Komůrkou, advokátem se sídlem Benešova 8, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, odbor sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2007, č. j. KUJI 70925/2007, sp. zn. PS 9240/2007 PS/220/AS/2, o přestupku, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2008, č. j. 57 Ca 75/2007 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 17. 10. 2007, č. j. KUJI 70925/2007, sp. zn. PS 9240/2007 PS/220/AS/2. Citovaným rozhodnutím stěžovatel jako odvolací orgán zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Pacov, Obecního živnostenského úřadu a kanceláře starosty (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 8. 2007, č. j. KS-468/2007 D, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona č.

200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 21. 8. 2007 (dále jen „zákon o přestupcích“ nebo „přestupkový zákon“) a proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) téhož právního předpisu. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci udělena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce.

Krajský soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobní námitky stěžovatele byly důvodné, neboť žalované správní orgány se nevypořádaly řádně se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání, zejména nevyslechly jím navržené svědky a tímto způsobem došlo k porušení práv žalobce. Krajský soud konstatoval, že je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení provede, nesmí však omezit právo obviněného na obhajobu v širším slova smyslu, tj. vyslechneli svědky proti tvrzením obviněného z přestupku, musí umožnit za stejných podmínek i výslech svědků ve prospěch obviněného. Z uvedených důvodů proto krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a zavázal odvolací orgán k doplnění dokazování a vydání nového rozhodnutí.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů. Stěžovatel se domnívá, že řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, jež bylo napadeným rozsudkem zrušeno, nebylo stiženo žádnou vadou, která by mohla být důvodem ke zrušení tohoto rozhodnutí. Jediným předmětem přestupkového řízení, které bylo v této věci vedeno, byla otázka zavinění dopravní nehody. Tato otázka byla ihned na místě nehody jednoznačně posouzena Policií ČR a následně bez jakékoliv důvodné pochybnosti vyřešena správními orgány. Jako viník nehody byl jednoznačně označen žalobce, který zejména tím, že nepřizpůsobil rychlost jízdy dopravně technickému stavu vozovky a svým schopnostem, zavinil vážnou dopravní nehodu, při které jen shodou okolností nedošlo k vážnějšímu zranění těhotné ženy. Tento závěr byl dále jednoznačně prokázán v průběhu přestupkového řízení. Na místě nehody žalobce nijak nenamítal závadu ve sjízdnosti komunikace. Až s určitým časovým odstupem si však žalobce zřejmě uvědomil, že vozovka byla pokryta vrstvou „blátíčka“, v důsledku čehož dle jeho názoru nenese žádnou vinu na uvedené vážné dopravní nehodě. Celé řízení, jak před správními orgány, tak před soudem, se díky této skutečnosti zcela odchýlilo od svého skutečného předmětu k záležitosti dle stěžovatele poměrně podružné, tedy zda silnice byla či nebyla znečištěná blátem. Většina důkazů, které byly v řízení provedeny, nemá ani tak souvislost se skutečným výše uvedeným předmětem řízení, ale byly prováděny za účelem zjišťování této údajné okolnosti vzniku dopravní nehody, kterou žalobce na místě nehody neuváděl. Dle názoru stěžovatele žalobce jednal obstrukčně, pokud na výslovnou výzvu správního orgánu během ústního jednání dne 29. 3. 2007 odmítl

uvést svědky, které navrhuje vyslechnout, s poukazem na to, že je musí nejprve kontaktovat. Zároveň se pokoušel ovlivnit svědky, kteří měli k této věci teprve vypovídat (člen Hasičského záchranného sboru J. Č.), do značné míry komplikoval provádění a hodnocení důkazů správními orgány.

Stěžovatel je přesvědčen, že ve věci byly provedeny všechny důkazy, které mohly přispět k objasnění skutkového děje, jenž byl předmětem řízení. S návrhy žalobce na provedení důkazů se řádně vypořádal a odůvodnil, proč provedeny nebyly. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 2/2005 - 62 není podle názoru stěžovatele s ohledem na odlišné okolnosti případný, neboť v předmětném rozsudku byl posuzován procesní postup v řízení, kdy správní orgán nevyslechl dvě osoby, které byly přímo účastny celého skutkového děje (který byl předmětem řízení), a bylo tedy možno důvodně předpokládat, že svými smysly vnímaly pro věc podstatné skutečnosti, a z ničeho nebylo naznačeno, že by nebyly schopny je vyjádřit. Žalobcem navržení svědci (J. M. a R. P.) nebyli přítomni při vzniku předmětné dopravní nehody a tato skutečnost jim neumožňuje podat k průběhu nehodového děje, k příčině jejího vzniku ani ke stavu vozovky v době vzniku dopravní nehody správním orgánům žádné relevantní informace. Tyto osoby mohly svými smysly vnímat výhradně jen ty skutečnosti, které probíhaly či existovaly na místě dopravní nehody v době cca 30 - 45 minut po nehodě.

Stěžovatel trvá na svém stanovisku, že pro zjištění skutečného stavu věci správní orgán prvního stupně provedl dokazování kompletní a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti plně v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel se domnívá, že hodnocení skutkových zjištění a posouzení věrohodnosti výpovědi žalobce bylo až na okraji zájmu krajského soudu. Žalobce ve své výpovědi při podání vysvětlení na policii dne 22. 11. 2007 neuvedl, že uplatňuje závadu ve sjízdnosti komunikace, která měla být způsobena blátem na vozovce, a tento rozpor následně vysvětloval tak, že tuto skutečnost namítl, ale nebyla policií zaprotokolována. Zcela nepovšimnuta je dále poměrně důležitá a do řetězce všech souvislostí zcela zapadající okolnost vyplývající z výpovědi J. Č., příslušníka Hasičského záchranného sboru (dále jen „HZS“), že v souvislosti s dopravní nehodou ho telefonicky kontaktoval žalobce a požadoval po něm, aby mu dosvědčil, že na vozovce byla nečistota v podobě rozjetého bláta a prý mu to někdo z hasičů, co byli na místě, řekl. J. Č. si dle své výpovědi ničeho takového nebyl vědom a pochybuje, že někdo z hasičů řekl žalobci skutečnost, která není pravdivá. Podle stěžovatele proto lze zcela objektivně dojít k jedinému závěru, že tvrzení žalobce o závadě ve sjízdnosti komunikace je účelové, učiněné ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchané přestupky. K výtkám soudu, že správní orgán I. stupně poté, kdy stěžovatel jeho rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, vyslechl další svědky, a mohl tedy vyslechnout i svědky, které navrhoval žalobce, uvedl stěžovatel, že v daném případě se jednalo ze strany správního orgánu prvního stupně dílem o nápravu procesního pochybení, neboť vyslechl J. B., který byl

původně vyslechnut pouze při podání vysvětlení. Nově pak vyslechl P. J., který byl ovšem přímým svědkem dopravní nehody (jel se svým vozidlem bezprostředně za vozidlem řízeným J. B. a mohl svými smysly vnímat situaci v době vzniku nehody) a svědka P. Z., který byl potenciálně podezřelý, že mohl svým traktorem způsobit znečištění vozovky. Svědci, které navrhoval vyslechnout žalobce však s ohledem na časový odstup, se kterým se na místo dopravní nehody dostavili, nemohli do řízení přinést žádná nová zjištění, která by mohla mít na zjištěný skutkový stav vliv. Stěžovatel se tedy domnívá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný, neboť soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku rozsahu dokazování, jakož i otázku zákonnosti vypořádání se s důkazními návrhy žalobce. Pro vydání zrušovacího rozsudku tak neměl soud dostatek důvodů, proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný a stěžovatel navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s názorem stěžovatele, dle něhož otázka zavinění předmětné dopravní nehody byla bez jakékoliv důvodné pochybnosti vyřešena správními orgány a na místě nehody jednoznačně posouzena Policií ČR. Stěžovatel se snaží navodit závěr, že argumenty o závadě sjízdnosti komunikace jsou účelové, učiněné ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchané přestupky. Žalobce trvá na hlavních důvodech, pro které se obracel s žalobou na soud, tj. nevyslechnutí jím navržených svědků a nedostatečné zadokumentování dopravní nehody. V tomto směru stěžovatel i nadále odmítá uznat své pochybení, potažmo pochybení Policie ČR a následně správních orgánů. Tvrzení o jednoznačném zjištění veškerých okolností dopravní nehody, které opakovaně obhájuje stěžovatel, vnímá žalobce tak, že se stěžovatel zcela nedůvodně snaží bránit objektivnímu zjištění zavinění. Žalobce je přesvědčen, že za dané situace by bylo podstatně jednodušší respektovat rozsudek napadený kasační stížností, než jej napadat u soudu, tedy vyslechnout žalobcem navržené svědky a provést revizi dokumentace dopravní nehody, a to pochopitelně i s riziky pro žalobce v tom směru, že nebudou-li tvrzení žalobce prokázána, bude žalobce nucen za zavinění nehody nést odpovědnost. Vyjádření žalobce uzavřel s tím, že stížností napadený rozsudek neshledává jako nepřezkoumatelný a v rozporu se zákonem, neboť krajský soud se správně vypořádal s argumenty obou stran a své rozhodnutí jednoznačně a srozumitelně odůvodnil, včetně odkazu na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a odkazu na judikaturu. S ohledem na to žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.); zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední

povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Poté dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil skutkový stav věci a průběh správního řízení, který lze ve stručnosti shrnout následovně:

Žalobce byl obviněn ze spáchání shora konkretizovaných přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a proti občanskému soužití podle přestupkového zákona ve znění platném pro posuzované období tím, že dne 14. 11. 2006 nepřizpůsobil rychlost jízdy dopravně technickému stavu vozovky a svým schopnostem při jízdě po silnici I. tř. č. 19 ve směru od obce Lejčkov na obec Obrataň a v důsledku toho v 17.20 hod. tohoto dne při nájezdu do ostré pravotočivé zatáčky vyjel se svým vozidlem, resp. se soupravou vozidel (žalobce v inkriminované době řídil osobní vozidlo Renault Safrane 2,2 TD, s přívěsem KUFER, na němž bylo naloženo osobní vozidlo Renault Scénic s francouzskou RZ) do protisměru, a střetl se s protijedoucím osobním vozidlem Škoda Felicie combi. Při nehodě došlo k lehkému zranění těhotné spolujezdkyně ve voze Škoda Felicie, které si vyžádalo léčení ženy po dobu 5 dní, a k majetkové škodě na vozidle ve výši 80 000 Kč, přičemž vliv alkoholu byl u obou řidičů, kteří byli účastníky nehody, dechovou zkouškou vyloučen, technická závada vozidla stěžovatele taktéž nebyla zjištěna.

Dle spisového materiálu ve dnech 21. 11. 2006 a 22. 11. 2006 na policii podali k průběhu nehody vysvětlení jak žalobce, obviněný z výše specifikovaných přestupků, tak i poškození J. B. a M. B. G. z protijedoucího vozidla jako svědci. Sepsaný protokol (založený na č. 1. 3 správního spisu) žalobce podepsal, přičemž o jakékoli nečistotě na vozovce se nezmínil. Stejně tak se o ní nezmínili ani další účastníci této dopravní nehody. Při ústním jednání dne 29. 3. 2007 žalobce další svědky ke slyšení ani na výzvu správního orgánu nenavrhл s odůvodněním, že nezná jejich „nacionále“, že se obává jejich ovlivnění a proto si důkaz jejich výsledkem ponechá případně „v záloze“ do odvolacího řízení. Vyslechnuti byli dále příslušníci Policie ČR, kteří měli službu v době nehody a prováděli fotodokumentaci a ohledání místa nehody – policisté M. F. a P. B. Vyslechnut byl i pan J. Č., který byl velitelem zásahu HZS na místě nehody. Všichni se shodně vyjádřili, že vozovka byla pouze mokrá a žádných nečistot si nikdo z nich nevšiml. J. Č. si nebyl vědom ani toho, že by ho někdo z podřízených hasičů v průběhu zásahu na něco takového upozorňoval. Naopak uvedl, že ho ve věci svědectví v tomto směru kontaktoval telefonicky žalobce, on s ním však o tom hovořit odmítl.

Bližší údaje k osobám navržených svědků pak skutečně žalobce uvedl v odvolání, přičemž následně byl poučen o koncentrační zásadě vyjádřené v ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 4. 2007, č. j. KS-468/2007 D, bylo stěžovatelem jako odvolacím orgánem

zrušeno z důvodu neúplné kvalifikace jednání žalobce jako obviněného a z důvodu porušení jeho procesního práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům (rozhodnutí ze dne 19. 6. 2007, č. j. KUJI 41429/2007, sp. zn. PS 4290/2007 PS/109/AS/2). Nové rozhodnutí v prvním stupni bylo vydáno dne 8. 8. 2007, č. j. KS-468/2007 D. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které však bylo rozhodnutím stěžovatele zamítnuto. Je třeba konstatovat, že při novém projednání věci před správním orgánem prvního stupně žalobcem navržení svědci (J. M. a R. P.), kteří nebyli přítomni na místě nehody v době, kdy se stala, ale projížděli tudy později, s delším časovým intervalem, nebyli vyslechnuti. Namísto nich správní orgán předvolal k ústnímu jednání jako svědky P. J., který dle zápisu jel se svým služebním vozidlem Škoda Superb černé barvy za vozidlem Škoda felicie combi, s nímž se střetlo vozidlo žalobce. Dále se k věci jako svědek vyjádřil i pan P. Z., který dle svých slov v době nehody orál se svým traktorem pole na druhé straně silnice. Tento svědek uvedl, že vozovka v zatáčce v místě nehody nebyla znečištěna naneseným a rozjetým blátičkem, neboť vjezd na pole, kde se oralo, je až dále za místem nehody, a na opačné straně se neoralo. Vozovka byla podle něj pouze mokrá. Ani svědek P. J., který po havárii řídil dopravu, si žádných nečistot na silnici nepovšiml.

Nejvyšší správní soud se prvotně zabýval námitkou týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (viz výše). Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že v dané věci je výrok rozsudku řádně odůvodněn a toto odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Ze spisového materiálu nezjistil zdejší soud ani „jinou vadu řízení před soudem“, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel konkrétně namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a je tedy vhodné na tomto místě zmínit, že tato vada musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv jen na dílčích nedostatecích odůvodnění. Takovou vadou však podle názoru kasačního soudu odůvodnění napadeného rozsudku netrpí. Z odůvodnění rozsudku je jednoznačně patrné, z jakých důvodů bylo rozhodnutí vydané stěžovatelem v odvolacím řízení zrušeno.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku zdůraznil, že jakkoli je volba množství a druhu prováděných důkazů věcí správního uvážení a je tedy na rozhodnutí správního orgánu, které důkazy v řízení o přestupku provede, nesmí být omezeno právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, dosáhnout předvolání a výslechu svědka ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků

proti sobě. Soud přitom odkázal na čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a uvedl, že v daném případě výpověď svědků, kterou obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést s jen s odůvodněním, že tito svědkové se dostavili na místo nehody až po nehodě. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je podle názoru soudu porušením práva na spravedlivý proces. Krajský soud svůj závěr podpořil také odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 2/2005 - 62, podle něhož postup, který vede k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného a k přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením práv žalobce. Kasační námitku směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou.

Posoudit je nutno především otázku, zda správní orgány v obou stupních řízení při zjišťování skutkového stavu neporušily zákon, pokud neprovedly důkazy navrhované žalobcem spočívající ve výslechu jím navržených svědků.

K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, na který se krajský soud v odůvodnění rozhodnutí v této věci odvolal, kasační soud konstatuje, že citované rozhodnutí na danou věc dopadá v tom ohledu, že i v souzené věci čelil žalobce sankci trestněprávní povahy ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) - *Engel a ostatní (1976)*, *Öztürk (1984)*, *Weber (1990)*. Dle této judikatury není podstatné, zda skutek, o němž se vede řízení a za které hrozí trest, je právními předpisy nazýván trestným činem či přestupkem. Ve všech případech, kdy je povaha věci podřaditelná pod pojem „*věc trestněprávní povahy*“, musí mít osoba, proti níž se řízení vede, možnost domáhat se v plném rozsahu práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 Úmluvy, dle něhož: „*Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.*“ Pro zjištění, zda určitá věc spadá do této kategorie, tj. do kategorie „*trestněprávní povahy*“, je Evropským soudem pro lidská práva používán tzv. „*Engelův test*“, jenž byl formulován v rozsudku uvedeného soudu ze dne 8. 6. 1976. Hlavními kritérii tohoto testu je kromě povahy ustanovení, jež má být aplikováno, také povaha stíhaného deliktu, a konečně i povaha a tvrdost uplatnitelné sankce, neboť do „*trestní oblasti*“ obecně nespádají tresty, které svou povahou, délkou či způsobem výkonu nemohou sankcí postihovanému subjektu způsobit podstatnou újmu. Z tohoto pohledu byl odkaz soudu na výše uvedený judikát zcela případný, neboť udělení pokuty ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců v přestupkovém řízení výše uvedená kritéria „*Engelova testu*“ splňuje.

Stěžovateli je možno přisvědčit v tom, že samotné provádění dokazování je svěřeno správnímu orgánu, a záleží pouze na jeho uvážení, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Svůj postup je však povinen náležitě a přesvědčivě odůvodnit. Výše uvedené platí i v rámci trestního řízení, kde se provádí dokazování „v rozsahu potřebném pro rozhodnutí“ a orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu. Úvahou s užitím argumentu *a maiori ad minus* lze proto dovodit, že také v rámci řízení přestupkového, kde z logiky věci obviněný čelí sankci sice trestněprávní povahy, avšak jedná se o menší míru závažnosti skutku a menší tvrdost sankce, není v obecné rovině nutno vyhovět všem návrhům obviněného na provedení důkazu, resp. není povinností správních orgánů provést v průběhu řízení výslech každého svědka navrženého obviněným.

Realizace výše uvedeného práva však nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. V souzené věci je rozhodující, že přímo ze strany správního orgánu bylo dokazování zaměřeno na povrch vozovky v době nehody, resp. na míru a způsob jejího znečištění, a tím sám vymezil předmět dokazování. Tato skutečnost je nesporná, neboť stěžovatel sám v kasační stížnosti uvádí, že většina důkazů, které byly v řízení provedeny, byla prováděna za účelem zjišťování této okolnosti. Oba policisté, M. F. a P. B., i velitel HZS J. Č. byli při provádění dokazování správním orgánem dotazováni na znečištění vozovky, svědek P. Z. byl dokonce předvolán správním orgánem jako svědek pouze za účelem zjištění této skutečnosti. Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatele, že otázka znečištění vozovky byla skutečností v řízení podružnou, neboť, jak vyplývá z výše uvedeného, správní orgán se v průběhu dokazování na její prokázání intenzivně zaměřil.

Vyslechl-li správní orgán z vlastní iniciativy za účelem prokázání či vyloučení případného znečištění vozovky v době nehody několik svědků, a následně odmítl ke stejným skutečnostem vyslechnout svědky navržené stěžovatelem, s odkazem na jejich nadbytečnost, pak tímto porušil právo obviněného z přestupku navrhnout v řízení důkazy na svou obhajobu. Bez významu není ani to, že ze strany stěžovatele šlo o jediné důkazy, které přdestřel na svoji obhajobu.

Dle názoru kasačního soudu nemohly správní orgány navržené výslechy svědků odmítnout ani s poukazem na koncentrační zásadu (resp. princip neúplné apelace). Tvrdil-li žalobce, že v době, kdy byl ze strany správního orgánu poprvé vyzván, aby učinil návrh na slyšení svědků, neznal některé důležité (zejména kontaktní) údaje k jejich osobám (tzv. „nacionále“), a nebyl-li správním orgánem prokázán opak, je třeba vycházet z toho, že je účelné a úspěšné ke slyšení navrhnout nemohl (cit. ust. § 82 odst. 4 správního řádu: „K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl

uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním“.) Proto také nemohli být tito (později žalobcem řádně identifikovaní a označení) svědkové odmítnuti pouze s odvoláním na tuto zásadu, aniž by správní orgán prokázal, že žalobce identifikační údaje později navržených svědků již předtím znal či je znát mohl.

Obdobně ani skutečnost, že na místě nehody se stěžovatelem navrhovaní svědci ocitli později a nebyli tak očitémi svědky, kteří by mohli popsat průběh nehody, není pro okolnost, která se měla jejich výpovědi prověřovat, rozhodující. Předmětem dokazování nebyl samotný průběh nehody, kde je časový faktor klíčový, ale právě stav vozovky, o němž se dá vzhledem k času příjezdů žalobcem navržených svědků důvodně předpokládat, že se do jejich příjezdu nezměnil (navíc žalobce tvrdil, že jeden z těchto svědků, a to konkrétně pan J. M., byl na místě nehody ještě před příjezdem policie). V konkrétním posuzovaném případě správní orgány výslechy žalobcem navržených svědků měly provést tím spíše, že doplňovaly dokazování k této otázce výsledkem dvou dalších svědků na základě vlastního výběru, přičemž P. Z. též nebyl přímým svědkem nehody. Argument stěžovatele, že rozsudek Nejvyššího správního soudu s č. j. 4 As 2/2005 - 62, na věc nedopadá z toho důvodu, že okolnosti případu byly jiné a v tomto judikátu se jednalo o nevyslechnutí dvou osob, které byly přímo účastny celého skutkového děje, který byl předmětem řízení, je nutno s ohledem na výše uvedené úvahy odmítnout.

Věc lze uzavřít konstatováním, že v řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestněprávní povahy, není možno pominout důkaz (svědectví) navržený obviněným, který by mohl být ve vztahu k předmětu dokazování jakýmkoli způsobem relevantní. To platí tím spíše, pokud jde o dokazování okolností, které orgán rozhodující v dané věci považoval z nějakého důvodu za důležité, a k jejichž objasnění dokazování sám směřoval. Podstatné totiž je, že stav vozovky předmětem dokazování ze strany správního orgánu byl. Pokud tedy žalobce navrhl takový důkazní prostředek, kterým by v řízení zjišťovaná skutečnost mohla být blíže objasněna, případně který by vyvracel k této skutečnosti správním orgánem shromážděné informace, pak měl právo na jeho provedení, v dané věci na uskutečnění výslechu výše jmenovaných svědků. Po výslechu těchto osob bylo na správním orgánu, aby učiněné výpovědi zhodnotil, zasadil ji do kontextu celého případu a učinil relevantní závěry.

Nejvyšší správní soud závěrem poznamenává, že vzhledem k vymezenému předmětu dokazování by bylo jistě vhodné zabývat se více i argumenty žalobce ohledně fotografií z místa nehody a přesvědčivým způsobem vyvrátit či potvrdit jeho tvrzení, že existence bláta a nečistot je z fotodokumentace seznatelná. Dokazování tímto směrem vedeno nebylo v podstatě vůbec a námitka žalobce zacílená tímto směrem byla vypořádána ze strany stěžovatele jako odvolacího

správního orgánu pouze okrajově, s tím, že žalobcova tvrzení byla odmítnuta; krajský soud naproti tomu taktéž stručně konstatoval, že ze snímků č. 1, 4 a 5 je podle jeho názoru evidentní, že vozovka znečištěna byla.

Námitkám stěžovatele směřujícím ke zpochybnění právního posouzení věci ze strany krajského soudu proto není možno přisvědčit a lze uzavřít, že napadený rozsudek krajského soudu i řízení, které mu předcházelo, je v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalobci žádné náklady řízení v průběhu řízení nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu